

MORGAN RICE

POLIBEK
PRO KRÁLOVNY

TRŮN PRO SESTRY – KNIHA ŠESTÁ

Morgan Rice

Polibek pro královny

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Polibek pro královny / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,

„Představivost Riceové skutečně nezná mezí. V sérii TRŮN PRO SESTRY, která slibuje, že bude stejně zábavná, jako ty předchozí, nám předkládá příběh dvou sester (Sophie a Kate), sirotek bojujících o přežití v krutém a nebezpečném světě sirotčince. Naprostý úspěch. Nemůžu se dočkat, až se mi do rukou dostane druhá a třetí kniha!“ — Books and Movie Reviews (Roberto Mattos) Nový epický fantasy bestseller z pera Morgan Rice! V knize POLIBEK PRO KRÁLOVNY (Trůn pro sestry — Kniha šestá), přišel čas, aby Sophia skutečně dospěla. Přišel čas, aby vedla armádu, aby vedla národ, aby vystoupila a stala se velitelkou v nejepičtější bitvě, kterou kdy její říše uvidí. Její láska, Sebastian, je uvězněn a odsouzen ke smrti. Shledají se včas? Kate se konečně osvobodila z čarodějčiny nadvlády a může se stát válečníkem, kterým vždy chtěla být. Její dovednosti budou otestovány v bitvě jejího života, zatímco bude stát po boku své sestry. Zachrání se vzájemně? Královna leží v tratolišti krve a Rupert s lady d'Angelicou mají své vlastní plány. Vyjdou jim? Tohle vše vyvrcholí epickou bitvou, která navždy rozhodne o budoucnosti koruny — a osudu celé říše. POLIBEK PRO KRÁLOVNY (Trůn pro sestry — Kniha šestá) je šestou knihou nové ohromující fantasy série plné lásky, zlomených srdcí, tragédií, akce, dobrodružství, kouzel, mečů, čarodějnictví, draků, předurčení a napětí. Kniha, od které se neodtrhnete. Nabitá postavami, do kterých se zamilujete, pohybujících se ve světě, na který jen tak nezapomenete. Šestá kniha ze série vyjde již brzy. „TRŮN PRO SESTRY je skvělé zahájení série, která obsahuje kombinaci uvěřitelných postav a překážek, se kterými se musejí vyrovnat. Neosloví jen mládež, ale i dospělé fanoušky fantasy, kteří hledají epické příběhy o přátelství a dobrodružství.“ — Midwest Book Review (Diane Donovan)

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

Kapitola první	10
Kapitola druhá	13
Kapitola třetí	16
Kapitola čtvrtá	19
Kapitola pátá	22
Kapitola šestá	25
Kapitola sedmá	27
Конец ознакомительного фрагмента.	30

Morgan Rice

Polibek pro královny

Copyright © 2018 Morgan Rice. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a poříďte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představitivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující 12 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller; epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih; a také epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY, skládající se z osmi knih; nové epické fantasy ságy TRŮN PRO SESTRY, ta má aktuálně sedm částí a počet stále roste; a nové sci-fi série INVAZNÍ KRONIKY. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

„Pokud jste si mysleli, že po přečtení ságy ČARODĚJŮV PRSTEN už nebudete mít pro co žít, mýlili jste se. Ve VZESTUPU DRAKŮ přišla Morgan Rice s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy světa plného trolů, draků, odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce... Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu.“

– *Books and Movie Reviews*
Roberto Mattos

„Akci nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přídavek.“

– *The Wanderer, A Literary Journal* (komentář k *Vzestup draků*)

„Oduševnělá fantasy, která do svého příběhu spřádá vlákna záhad a intrik. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti... Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídné... A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.“

– *Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)*

„ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.“

– *Books and Movie Reviews, Roberto Mattos*

„V této akci nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina „Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi... Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.“

– *Publishers Weekly*

Knihy od Morgan Rice

OLIVER BLUE A ŠKOLA PRO VIDOUČÍ
KOUZELNÁ TOVÁRNA (Kniha č.1)
KOULE KANDRY (Kniha č.2)
OBSIDIÁNI (Kniha č.3)
OHNIVÉ ŽEZLO (Kniha č. 4)

INVAZNÍ KRONIKY
VYSÍLÁNÍ (Kniha č. 1)
PŘISTÁNÍ (Kniha č. 2)
STOUPÁNÍ (Kniha č. 3)

CESTA OCELI
POUZE KDO JE HODEN (Kniha č. 1)

TRŮN PRO SESTRY
TRŮN PRO SESTRY (Kniha č. 1)
DVŮR PRO ZLODĚJE (Kniha č. 2)
PÍSEŇ PRO SIROTKY (Kniha č. 3)
ŽALOPĚV PRO PRINCE (Kniha č. 4)
KLENOT PRO ŠLECHTU (Kniha č. 5)
POLIBEK PRO KRÁLOVNY (Kniha č. 6)
KORUNA PRO ZABIJÁKY (Kniha č. 7)

KORUNY A SLÁVY
OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA (Kniha č. 1)

TULAČKA, VĚZEŇKYNĚ, PRINCEZNA (Kniha č. 2)
RYTÍŘ, NÁSLEDNÍK, PRINC (Kniha č. 3)
REBEL, PĚŠEC, KRÁL (Kniha č. 4)
VOJÁK, BRATR, ČARODĚJ (kniha č. 5)
HRDINKA, ZRÁDKYNĚ, DCERA (kniha č. 6)
VLÁDCE, RIVAL, VYHNANEC (kniha č. 7)
VÍTEŽ, PORAŽENEC, SYN (kniha č. 8)

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ
VZESTUP DRAKŮ (Kniha č. 1)
VZESTUP STATEČNÝCH (Kniha č. 2)
TÍHA CTI (Kniha č. 3)
FALEŠNÁ CHRABROST (Kniha č. 4)
ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č. 5)
NOC ODVÁŽNÝCH (Kniha č. 6)

ČARODĚJŮV PRSTEN
CESTA HRDINY (Kniha č. 1)
POCHOD KRÁLŮ (Kniha č. 2)
OSUD DRAKŮ (Kniha č. 3)
POKŘIK CTI (Kniha č. 4)
SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č. 5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č. 6)
OBŘAD MEČŮ (Kniha č. 7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č. 8)
NEBE KOUZEL (Kniha č. 9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č. 10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č. 11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č. 12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č. 13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č. 14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č. 15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č. 16)
DAR BITVY (Kniha č. 17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ
ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č. 1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č. 2)
ARÉNA TŘI (Kniha č. 3)

UPIŘÍ ŽURNÁLY
PROMĚNĚNÁ (Kniha č. 1)
MILOVANÁ (Kniha č. 2)
ZRAZENÁ (Kniha č. 3)
PŘEDURČENA (Kniha č. 4)
ŽÁDANÁ (Kniha č. 5)

Věděli jste, že jsem napsala několik sérií knih? Pokud jste je všechny nečetli, klikněte na obrázek níže a stáhněte si jejich úvodní knihy!

<http://www.morganricebooks.com/read-now/>

Chcete knihy zdarma?

Zaregistrujte se na e-mail list Morgan Rice a získáte zdarma 4 knihy, 3 mapy, 1 aplikaci, 1 hru, 1 grafický román a exkluzivní dárky! Pro registraci navštivte: www.morganricebooks.com

Kapitola první

Sebastian se plížil Ashtonem. Připadal si jako lovná zvěř a snažil se vymyslet, co dál dělat. Byl volný, ale pravdou bylo, že tomu sám nemohl uvěřit. Dokonce i teď měl pocit, že jde o nějaký trik. Mohly za to okolnosti jeho útěku.

Sebastian to nechápal. Někdo odemknul dveře jeho cely a zabil všechny strážné v Rupertově domě. Ta neznámá osoba se ale neozvala, nepředstavila, Sebastian netušil, kdo by to mohl být. Čekal by, že s ním jeho zachránce bude alespoň po část cesty na svobodu, ale místo toho teď putoval ashtonskými ulicemi úplně sám.

Přešel přes Uzlový vršek a Spirály a pomalu pokračoval směrem k dokům. Měl se na pozoru a nejen z obvyklých důvodů, kvůli kterým se musel mít na pozoru naprosto každý, kdo procházel Ashtonem. Rupert brzy zjistí, že Sebastian zmizel a pošle za ním své muže.

„Do té doby musím být pryč,“ pomyslel si Sebastian. Tohle mu bylo naprosto jasné.

Kdyby měl na své straně matčinu přízeň, bylo by všechno jinak, ale poté, co uprchl z vlastní svatby, pochyboval, že by měla náladu mu pomáhat. A pravdou navíc bylo, že chtěl co nejrychleji opustit Ashton ještě z jednoho důvodu – čím dřív bude pryč, tím dřív se dostane do Ishjemme a k Sophii.

„Dostanu se k ní,“ slíbil si. Dostane se k ní a pak budou spolu. Na ničem jiném mu nezáleželo.

Pokračoval až dolů do doků. Našel hostinec a posadil se v jeho koutě a vyhrnul si límec pláště. Vyhlížel muže, kteří by mohli pracovat pro Ruperta. Konec konců, už jednou ho cestou z města chytili.

„Co to bude?“ zeptala se ho obsluhující žena.

Sebastian položil na stůl minci z váčku, který mu někdo nechal společně s pláštěm a dýkou. „Jídlo,“ řekl, „a informace. Jsou tu nějaké lodi mířící do Ishjemme?“

Obsluha si minci vzala. „Pokud jde o jídlo, to zařídím. Ohledně toho druhého tu klidně sed' a poslouvej. Kapitáni tu tráví spoustu času.“

Sebastian předpokládal, že to tak nejspíš dopadne. Doufal, že se co nejrychleji dostane z Ashtonu, ale nemohl riskovat cestu do doků a další vyptávání se na loď. Právě tak ho totiž Rupert posledně dostal. Musel si dát na čas. Musel si vyslechnout, jaká je situace.

A tak udělal obojí. Seděl a snažil se vyslechnout co nejvíc rozhovorů, které v hospodě probíhaly. Zatím snědl kus chleba, sýra a vyzrálé šunky. Muži v koutě se bavili o válkách za Ostrovodou, které teď už nepůsobily tak vzdáleně, když se Nová armáda pokoušela o invazi. Muž se ženou si šuškali, ale Sebastian z jejich řeči těla poznal, že si navzájem slibují, že zůstanou spolu a plánují společný život. Pomyslel přitom na Sophii. Jiní se zase bavili o posledních divadelních představeních nebo o hádkách, které viděli v docích. Mezi tím vším ale Sebastiana zaujala dvě šeptem vyřčená slova.

„Královna vdova...“

Sebastian vstal a zamířil k dělníkovi, který ho řekl.

„Co to bylo?“ zeptal se ho. „Co jsi to říkal o královně vdově?“

Měl hlavu sklopenou a doufal, že ho nikdo nepozná.

„Co se staráš?“ obořil se na něj dělník.

Sebastian rychle přemýšlel, rozhodl se pro podobně hrubý tón. „Mluvěj o ní celej den. Jsem myslel, že se konečně něco dozvim.“

Dělník pokrčil rameny. „No tak ode mě ne. Slyšel jsem jen, to co všichni: v paláci se něco děje. Šušká se něco o vdově a o tom, že je to tam teď zavřený. Bratr tam měl něco doručit a zasekl se pod Vysokým obloukem snad na hodinu.“

„Díky,“ pronesl Sebastian a zamířil ke dveřím.

Zvěsti o problémech v paláci by pro něj neměly nic znamenat. Měl by se držet svého původního plánu najít loď a dostat se co nejdřív k Sophii. Ať se s jeho matkou dělo cokoli, nic mu do toho nebylo.

Všechno tohle si Sebastian snažil vsugerovat. Přesto si ale uvědomil, že se jeho kroky stočily směrem k paláci a že ho nohy nesou městem směrem do kopce.

„Sophia počká,“ ujišťoval sám sebe. Pravdou ale bylo, že dokonce ani nevěděl, jestli Sophia sehrála nějakou roli v jeho útěku. Pokud ano, neozvali by se mu jeho zachránci? Možná nevěděla, že je na cestě a i kdyby – opravdu by mohl Sebastian jen tak zmizet, aniž by věděl, co se děje?

Rozhodl se. Zajde do paláce, sebere zásoby a zjistí, co se děje. Pokud to udělá nenápadně, nejspíš si ho ani nikdo nevšimne a bude mít mnohem větší šanci najít loď, kterou potřeboval cestě do Ishjemme a za Sophií. Rázně přikývl. Zastavil se a mávl na nosiče s nájemními nosítky, kteří ho míjeli. Nosiči se na něj dívali poněkud skepticky, ale když jim hodil několik mincí, neodvážili se něco namítat.

„Tady mi to stačí,“ pronesl Sebastian, když se dostali na ulici nedaleko palácových pozemků. Nemohl riskovat vstup hlavním vchodem – mohli by tam být Rupertovi přísluhovači. Místo toho zamířil k zadní bráně do zahrady. U ní stál strážný v překvapivě bdělém stavu, který neodpovídal nedůležité bráně, kterou střežil. Sebastian ho chvíli pozoroval, pak se sklonil k jednomu z dětí pobíhajících po ulici a nabídl mu minci.

„To je za co?“ zeptal se chlapec podezřívavě. Sebastian si nebyl jistý, jestli chce opravdu vědět, co se stalo, že i děti na ulici se bály brát peníze.

„Chci, abys našel toho strážného. Ať tě pronásleduje, ale nesmíš se nechat chytit. Zvládneš to?“

Chlapec přikývl.

„Pokud se ti to podaří, dostaneš ještě jednu,“ slíbil mu Sebastian. Pak se schoval ve výklenku a čekal.

Nemusel čekat dlouho. Za méně než minutu chlapec vyrazil a začal po strážném házet bláto. Jedna hrst narazila strážnému do helmy a rozprskla se mu po uniformě, takže byla celá špinavá.

„Hej!“ vykřikl strážný a rozběhl se za chlapcem.

Sebastian se rozběhl k bráně. Proběhl jí a pak dál na palácové pozemky. Doufal, že bude chlapec v pořádku. Předpokládal, že ano, protože na ashtonských ulicích nikdo moc dlouho nepřežil, pokud neuměl dobře běhat.

Sebastian procházel zahradami a vzpomínal přitom na procházky se Sophií, které tu absolvoval. Už brzy se s ní zase uvidí. Možná, že i v Ishjemme mají zahrady, které se krásou vyrovnaly popínavým růžím, které pěstovali zde. Rozhodně se o tom hodlal přesvědčit.

Pozemky byly tišší než za normálních okolností. Kdykoli jindy by se kolem hemžili sloužící opečovávající rostliny nebo sbírající byliny a zeleninu do kuchyně. Byla by tu šlechta procházející se mezi květinami, vychutnávající si čerstvý vzduch nebo využívající příležitost probrat politiku, aniž by někdo poslouchal. Nebo by se prostě věnovala utužování vztahů na dvoře.

Místo toho byly zahrady v podstatě prázdné a Sebastianovi se podařilo projít bylinkovou zahradou a postranním vchodem až do paláce. Sloužící si ho překvapeně prohlíželi, ale Sebastian pokračoval dál. Nechtěl se s nikým pouštět do řeči, aby k sobě nepřilákal pozornost. Nechtěl se octnout před shromážděným dvorem, chtěl jen zjistit, co se stalo a pak zmizet – tak nenápadně, jak jen to šlo.

Sebastian pokračoval dál palácem, pokaždé, když měl pocit, že se blíží strážný, se krčil. Mířil směrem k vlastním komnatám. Vešel do nich, našel rezervní meč, převlékl se, sebral vak a naplnil ho zásobami, které se mu mohly hodit. Pak vyšel zpět do chodeb paláce...

... a v podstatě okamžitě narazil na služebnou, která na něj vykulila oči a zatvářila se zděšeně, jako by čekala, že ji probodne mečem.

„Jen klid,“ pronesl Sebastian. „Neublížím ti. Jsem tu jen—“

„Je tady!“ vykřikla služebná. „Princ Sebastian je tady!“

Téměř okamžitě se chodbou rozlehl dusot těžkých bot. Sebastian se obrátil na útěk. Běžel do haly a pak do chodeb, kterými se jako dítě toulal celé dny. Zamířil doleva a pak doprava a snažil se setřást muže, kteří ho pronásledovali a křičeli na něj, aby zastavil.

Další muži se objevili před ním. Rychle se rozhlédl a vrazil do nejbližších místnosti. Doufal, že v ní najde průchod do nějaké další nebo alespoň místo, kam se schovat. Nebylo tam ani jedno.

Do místnosti se nahrnuli strážníci. Sebastian zvažoval možnosti. Vzpomněl na to, jak ho zbili Rupertovi muži a téměř bezmyšlenkovitě tasil meč.

„Odlož meč, výsosti,“ nařídil mu velitel strážných. Ti teď Sebastiana obstoupili ze všech stran. Překvapilo ho, že na něj někteří míří mušketami. Co za muže by riskovalo hněv jeho matky za to, že takhle ohrožují jednoho z jejích synů? Za normálních okolností by si nic takového nedovolili. Částečně i proto Rupertovi všechno procházelo tak dlouho.

Sebastian ale nebyl Rupert a nebyl tak hloupý, aby zkoušel bojovat s takovou přesilou. Sklonil meč, ale neodhodil ho.

„Co to má znamenat?“ obořil se na strážné. Měl jen jedinou kartu, na kterou mohl vsadit. Nedělal to rád, ale byla to šance, jak zůstat v bezpečí. „Jsem následník trůnu a vy mi tu vyhrožujete? Okamžitě skloňte zbraně!“

„Tak proto jsi to udělal?“ obořil se na něj velitel a v hlase mu zaznívalo víc nenávisti, než by si Sebastian dokázal představit. „Chtěl jsi zdědit trůn?“

„Tak proto jsem udělal co?“ štěkl Sebastian. „Co se to tu děje? Až se o tom matka doslechne—“

„Nemá smysl si hrát na neviňátko,“ pronesl kapitán. „Víme, že to ty jsi zavraždil královnu vdovu.“

„Zavraždil...“ Při tom slově jako by se zastavil svět. Sebastian zůstal stát s otevřenými ústy. Meč mu vyklouzl ze znečitlivělých prstů. Šokovalo ho to. Někdo zavraždil královnu vdovu? Jeho matka byla mrtvá?

Zmocnil se ho žal a hrůza z toho, co se stalo. Jeho matka byla mrtvá? To nemohla být pravda. Vždy tu byla, byla jako pevná skála a teď... byla pryč. Někdo mu ji sebral.

Ostatní muži se na něj okamžitě vrhli, z obou stran ho chytily za ruce. Sebastian byl tak otupělý, že se ani nebránil. Nemohl tomu uvěřit. Čekal by, že jeho matka přežije všechny ostatní v království. Považoval ji za tak silnou, tak vychytralou, že jí nemohlo nic ublížit. A teď ji někdo zavraždil.

Ne, ne někdo. Byla jediná osoba, která toho nejspíš byla schopná.

„To Rupert,“ pronesl Sebastian. „To Rupert je ten, kdo—“

„Přestaň lhát,“ zarazil ho kapitán strážných. „Mám ti věřit, že je náhoda, když jsme tě našli pobíhat po paláci těsně po matčině smrti? Princi Sebastiane z rodu Flambergů, zatýkám tě za vraždu tvé matky. Odvedte ho do věže, chlapci. Nejspíš ho budou chtít soudit, než ho popraví jako špinavého zrádce.“

Kapitola druhá

Angelica ztuhle seděla v přijímacím pokoji Rupertova domu ve městě a vypadala stejně dokonale jako květiny vyřezané v obložení. Poslouchala panikařícího staršího prince říše a snažila se nedávat najevo opovržení.

„Já ji zabil!“ vykřikl. Rozhazoval rukama a přecházel sem a tam. „Já ji opravdu zabil.“

„Křič ještě hlasitěji, můj princí,“ pronesla Angelica. Nedokázala se udržet. „Myslím, že v domě vedle je pár lidí, kteří tě možná neslyšeli.“

„Nedělej si ze mě legraci!“ vykřikl Rupert a namířil na ni prstem. „Ty... to ty za to můžeš.“

Angelica při těch slovech ucítila záchvěv strachu. Rozhodně nechtěla, aby se stala terčem Rupertova vzteku.

„A přesto jsi to ty, kdo má na rukou krev královny vdovy,“ pronesla Angelica s lehkým náznakem znechucení. Ne z toho, že někdo zabil královnu, ta čarodějnice si to stejně zasloužila, ale z toho, jak neelegantní to celé bylo. A jak hloupý byl její nastávající manžel.

Rupert zrudl vztekem. Pak se ale podíval dolů a jako by si poprvé uvědomil, že je skutečně celý od krve. Její odstín odpovídal purpuru jeho pláště. Jeho výraz se vrátil k předchozí ztrhanosti. Zvláštní, pomyslela si Angelica, že by opravdu existovala osoba, které Rupert vlastně nechtěl ublížit?

„Za tohle mě popraví,“ pronesl Rupert. „Zabil jsem svou matku. Procházel jsem palácem a mám na rukou její krev. Lidé mě viděli.“

Viděla ho možná půlka Ashtonu, vzhledem k tomu, kterými ulicemi sem zřejmě procházel. Jediné štěstí bylo, že alespoň část cesty na sobě měl plášť. A to ostatní... no, o to už se Angelica postará.

„Sundej si košili,“ nařídila.

„Ty mi rozkazovat nebudeš!“ obořil se na ni Rupert.

Angelica se ani nezachvěla. Přesto ale změnila tón hlasu, snažila se Ruperta uklidnit, tak jak si to velice očividně přál. „Sundej si košili, Ruperte. Musíme tě očistit.“

Poslechl ji. Zahodil košili i kabát. Angelica si přitáhla mísu s vodou a kapesníčkem navlhčila krvavé skvrny. Postupně smývala všechny stopy hrůzného činu. Zazvonila na zvonek a čekající služebná přinesla čerstvé šaty a odnesla ty špinavé.

„Tak,“ pronesla Angelica, když se Rupert obléknul, „není to takhle lepší?“

K jejímu překvapení Rupert zavrtěl hlavou. „Nevezme to zpátky to, co jsem udělal. Nezavím mě to toho, co vidím tady, přímo tady!“ Plácnul se dlaní zboku do hlavy.

Angelica chytila jeho ruku a laskavě ho políbila na čelo, jako matka líbající dítě. „Nesmíš si ublížovat. Na to jsi pro mě moc cenný.“

Dalo se říct, že je pro ni cenný. Dalo se ale také říct, že je potřebný. Angelica potřebovala Ruperta naživu, alespoň prozatím. Byl klíčem, kterým si měla odemknout dveře k moci a musela ho udržet nedotčeného, aby vše dotáhla do konce. Už dřív ho snadno ovládala, ale tohle vše bylo... nečekané.

„Brzy o mě přijdeš,“ řekl. „Až zjistí, co jsem udělal...“

„Ruperte, nikdy jsem neviděla, že by se tě něčí smrt takhle dotkla,“ pronesla Angelica. „Bojoval jsi v bitvách. Velel jsi armádám, které zabily tisíce lidí.“

Bojoval a zabíjel i z méně nutných důvodů. Za svůj život ublížil neskutečnému množství lidí. Podle toho, co Angelica slyšela, dělal tajně věci, ze kterých by se většině lidí zvedl žaludek. Proč by jedna smrt navíc měla být takový problém?

„Byla to moje matka,“ pronesl Rupert, jako kdyby se tím vše vysvětlilo. „Nebyla to nějaká spodina. Byla to moje matka a královna.“

„Matka, která tě chtěla připravit o tvé nároky,“ podotkla Angelica. „Královna, která tě chtěla vyhnat.“

„I tak—“ začal Rupert.

Angelica ho vzala za ramena. Nejraději by s ním zatřásla, aby se probral. „Není žádné i tak,“ pronesla. „Chtěla tě připravit o vše. Chtěla tě zničit a předat vše synovi—“

„Já jsem její syn!“ zařval Rupert a odstrčil přitom Angelicu. Ta věděla, že by se ho teď měla bát, ale pravdou bylo, že se nebála. Alespoň pro tento okamžik měla vše pod kontrolou.

„Ano, to jsi,“ pronesla. „Jsi její syn a její nástupce a ona se snažila tě o to vše připravit. Snažila se to předat někomu, kdo by ti ublížil. Vlastně to byla sebeobrana.“

Rupert zavrtěl hlavou. „Lidé to... lidé to takhle brát nebudou. Až zjistí, co jsem udělal...“

„Proč by to měli zjistit?“ zeptala se Angelica naprosto klidným a zvědavým hlasem. Předstírala, že nechápe, o čem Rupert mluví. Přešla k jedné z lenošek v místnosti, posadila se a usrkla chlazeného vína. Pokynula Rupertovi, aby se k ní přidal. Ten své víno vypil tak rychle, že ani nemohl vnímat jeho chuť.

„Viděli mě,“ pronesl Rupert. „Dojde jim, odkud byla všechna ta krev.“

Angelica si nemyslela, že je Rupert tak hloupý. Myslela si, že je to blázen, to ano, dokonce nebezpečný blázen, ale ne tohle.

„Lidi si jde koupit, můžeš jim vyhrožovat nebo je i zabít,“ pronesla. „Nechají se zmást šeptandou, nechají se přesvědčit, že se pletou. Můžu zařídit, že kdokoli bude mluvit proti tobě, bude umlčen nebo bude vypadat jako blázen, takže ho budou všichni ignorovat.“

„I tak—“ spustil Rupert.

„Už zase, lásko?“ zeptala se Angelica. „Jsi silný muž, sebevědomý muž. Proč se takhle shazuješ?“

„Protože se to může neskutečně pokazit,“ pronesl Rupert. „Nejsem blázen. Víím, co si o mě lidé myslí. Pokud se začnou šířit nějaké zvěsti, uvěří jim.“

„Pak dohlédnu na to, aby nezačaly,“ prohlásila Angelica, „nebo najdeme vhodnější cíl.“ Vzala ho za ruku. „Když jsi v minulosti spal s některou mladou šlechtičnou a byl jsi na ni příliš drsný, bál ses někdy jejího hněvu?“

Rupert zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem—“

„Lhaní je skvělý nástroj,“ pronesla klidně Angelica. Přesně věděla, co Rupert v minulosti dělal. I komu. Zнала všechny detaily, takže věděla, jak a kdy je využít. Původně chtěla prince zničit potom, co si vezme Sebastiana, ale teď to mohla využít i jinak.

„Nevím, proč to vytahuješ,“ řekl Rupert. „Není to relevantní. Není—“

„Další dobrý nástroj je odvedení pozornosti,“ pronesla Angelica. „Najdeme lidem něco lepšího, na co se soustředit.“

Všimla si, že Rupert rudne vzteky.

„Budu tvůj král,“ štěkl.

„A to je další věc,“ zašeptala Angelica a políbila ho. „Jsi v bezpečí. Rozumíš, má lásko? Nebo alespoň budeš. Hlavní je, zajistit si své postavení.“

Sledovala, jak se Rupert viditelně uvolňuje. Pomalu mu to docházelo. Jakkoli silně se ho vražda vlastní matky dotknula, věděl, že mu projde. Přeci jen mu vše procházelo dost dlouho. Nebo ho možná uklidnila vyhlídka na moc, která mu měla spadnout do klína.

„Už jsem mluvil se svými spojenci,“ pronesl Rupert.

„Tak teď je čas, aby konali,“ odpověděla Angelica. „Ať se stanou součástí toho všeho už od začátku. Městem už se šíří zvěsti, že je královna vdova mrtvá a už brzy to bude ohlášeno i formálně. Všechno musí probíhat rychle.“ Přiměla ho vstát. „Naprosto vše.“

„Co vše?“ zeptal se Rupert. Angelica se zatvářila šokovaně.

„Naše svatba, Ruperte,“ odpověděla. „Musí k ní dojít dřív než budou moct lidé protestovat. Musíme jim ukázat, že je vše v pořádku, že je tu panovnická dynastie, která nepřestává vládnout.“

Rupert se pohnul překvapivě rychle. Chytil ji pod krkem. Vztek v něm narůstal nebezpečnou rychlostí.

„Neříkej mi, co musím udělat,“ řekl. „To už zkoušela moje matka.“

„Nejsem tvoje matka,“ odpověděla Angelica a snažila se přitom nechvět. „Ale ráda bych před západem slunce byla tvou ženou. Myslela jsem, že jsme se o tom bavili, Ruperte. Myslela jsem, že to je to, co chceš.“

Rupert uvolnil sevření. „Já nevím. Já... jsem nic takového neplánoval.“

„Vážně ne?“ zeptala se Angelica. „Plánoval ses zmocnit trůnu. Jistě jsi věděl, jaké oběti to bude obnášet. I když si myslím, že sňatek se mnou není až tak hrozná věc.“

Ustoupila od něj. „Pokud si to přeješ, ještě není pozdě vše odvolat. Řekni mi, ať odejdu a já odejdu z Ashtonu na rodinné panství. Řekni, že počkáme a počkáme. Samozřejmě pak nebudeš mít k dispozici moc mojí rodiny, ani jejich spojenců. A nikdo ti nepomůže zvládnout všechny ty... podivné zvěsti.“

„Vyhrožuješ mi?“ obořil se na ni Rupert. Angelica věděla, jak nebezpečnou hru právě hraje. I tak v ní ale hodlala pokračovat, protože skutečná hra, kterou hrála, byla mnohem nebezpečnější.

„Jen ukazuji výhody, které získáš tím, že budeš se mnou, lásko,“ pronesla Angelica. „Ožeň se se mnou a já ti dokážu vše velice usnadnit. Raději ať se to stane ještě dnes než za měsíc. Když budu tvou ženou, budu mít důvod tě chránit před světem.“

Rupert několik okamžiků nehnutě stál. Angelica si už začínala myslet, že ho špatně odhadla. Že ji nakonec přeci jen pošle pryč. Pak prudce přikývl.

„Dobrá tedy,“ řekl. „Pokud ti na tom záleží, uděláme to ještě dnes. Teď si zajdu na vzduch a seženu spojence.“

Otočil se a odešel. Angelica předpokládala, že si spíš sežene víno než spojence, ale na tom nezáleželo. Možná to tak bude lepší. Už brzy jim bude ona jménem svého manžela říkat, co mají dělat.

Zazvonila na zvonek a přivolala služebnou.

„Šaty, ve kterých dorazil princ Rupert, je potřeba spálit,“ řekla dívka, která vešla do místnosti. „Pak přiveď kněžku Maskované bohyně a pozvi členy vdoviny vnitřní rady ke schůzi do paláce. A pošli někoho k mojí švadleně. Měly by tam čekat mé svatební šaty.“

„Má paní?“ nechápala dívka.

„Nemluvím snad dost jasně?“ zeptala se Angelica. „Ke švadleně. Jdi.“

Dívka odešla. Zvláštní, jak hloupí někdy lidé byli. Služka očividně předpokládala, že Angelica nepodnikla žádné přípravy na svoji svatbu. Ona ale začala s odesíláním zpráv v podstatě okamžitě, co ji napadlo, že by si ji Rupert mohl vzít. Bylo důležité, aby jejich svatba vypadala co nejnorněji. A nebylo moc času.

Škoda, že nebude čas na větší obřad později. Tomu bránila jedna zásadní věc: Rupert tou dobou bude mrtvý.

Dnešek jasněji než kdy dřív ukázal, že je to nutnější, než by Angelica čekala. Myslela si, že se Rupert dokáže ovládat stejně jako ona sama. On byl ale jako plášť ve větru. Ne, plán, který uvedla do chodu, musel proběhnout. Ruperta si vezme ještě dnes. Do rána ho zabije a ještě než jeho tělo skončí v zemi, nechá se korunovat královnou.

Ashton bude mít královnu, kterou potřebuje. Angelica bude vládnout a království se povede lépe. Všechno se podaří. Cítila to v kostech.

Kapitola třetí

Zatímco se flotila blížila k Ashtonu, mohla Sophia jen čekat. Zatímco se její flotila blížila k Ashtonu. Dokonce i tady a teď, po tom všem, co se stalo, bylo těžké nezapomínat, že tohle vše patří jí. Každý člověk na každé lodi, každý lord, který poslal své muže, každá část země, ze které pocházeli. O to vše se teď musela starat.

„To je spousta starostí,“ zašeptala Sophia k Sienne, lesní kočce předoucí a otírající se jí o nohy. I na ní se projevovala netrpělivost.

Už když vypluli z Ishjemme, putovala s celou flotilou lodí. Od té doby se k nim ale přidávalo víc a víc plavidel z ishjemmského pobřeží nebo malých ostrůvků, které cestou míjeli. Dokonce se přidávaly i lodě z vdovina království. Byli na nich ti, kdo byli loajální k Sophii a chtěli ji podpořit při útoku.

Měla teď k dispozici množství vojáků. Dost vojáků, že by možná mohla i zvítězit v téhle válce. Dost vojáků na to, aby smazala Ashton z mapy světa, kdyby se tak rozhodla.

Bude to dobré, poslal k ní Lucas myšlenku, očividně cítil její neklid.

Budou umírat lidé, odpověděla mu.

Ti tu ale jsou, protože se tak rozhodli, odpověděl Lucas. Přešel k ní a položil jí ruku na rameno. Uctí je tím, že jejich životy nepromarníš, ale nesnižuj jejich oběť tím, že se budeš držet zpátky.

„To se asi snadněji řekne, než udělá,“ pronesla Sophia nahlas. Bezmyšlenkovitě se sklonila a podrbala Sienne mezi ušima.

„Asi,“ uznal Lucas. Zdálo se, že je na válku připravený víc než Sophia. Na boku se mu houpal meč a za pasem měl zastrčené pistole. Sophia předpokládala, že sama musí působit naprosto nepatřičně. Prostě tam jen tak stála, břicho obtěžkané nenarozeným dítětem, byla neozbrojená a beze zbroje.

Ale nejsi nepřipravená, poslal k ní Lucas. Pokynul k zádi lodi. „Naši velitelé čekají.“

Šlo hlavně o její bratrance a strýce. Byli ve všem zapojení téměř stejnou měrou jako Sophia. Byli tam ale i další muži: náčelníci klanů a nižší lordi. Drsní muži, kteří se klaněli procházející Sophii, jejímu bratrovi i lesní kočce po jejím boku.

„Jsme připravení?“ zeptala se a zadívala se na strýce. Snažila se přitom vypadat jako královna, kterou všichni potřebovali.

„Je nutné rozhodnout několik věcí,“ pronesl Lars Skyddar. „Víme, o co nám jde, ale musíme určit, jak přesně to provedeme.“

„Co je třeba rozhodnout?“ nechápal Ulf. „Shromáždíme muže, rozbijeme hradby děly a pak zaútočíme.“

„To vysvětluje způsob, jakým lovíš,“ pronesla Ulfova sestra Friga s vlčím úsměvem. „Měli bychom město obklíčit. Uzavřít ho ve smyčce a pak proniknout dovnitř.“

„Musíme se připravit na obléhání,“ prohlásil Hans, opatrný jako vždy.

Zdálo se, že všichni mají vlastní představu o tom, jak by mělo vše proběhnout. Sophia si částečně přála, aby mohla ustoupit do pozadí a nechat vše na povolanejších. Na těch, kteří válce rozuměli. Věděla ale, že to udělat nemůže. Že, kdyby jim to dovolila, by se její příbuzní handrkovali celou věčnost. To znamenalo, že bude muset určit, co podniknou.

„Kdy dorazíme k městu?“ zeptala se a snažila se přitom přemýšlet.

„Nejspíš za soumraku,“ odpověděl její strýc.

„Na přímý útok bude tedy pozdě,“ pronesla a vzpomněla si na noci, které ve městě strávila. „Znám ashtonské ulice. Věřte mi, že když zkusíme útočit v noci, nedopadne to dobře.“

„Tak tedy obléhání,“ pronesl Hans. Zdálo se, že ho ta představa potěšila. Nebo měl možná jen radost, že byl vybrán jeho plán.

Sophia zavrtěla hlavou. „Obléhání ubližuje nesprávným lidem a nepomáhá těm správným. Staré hradby chrání jen vnitřní část města a můžete se vsadit, že královna vdova klidně vyhladoví chudinu, jen aby nakrmila sebe a své okolí. A navíc, každý ztracený okamžik jen zvyšuje nebezpečí, které hrozí Sebastianovi.“

„Tak tedy jak?“ zeptal se strýc. „Máš nějaký plán, Sophie?“

„Až se dostaneme na místo, zakotvíme před Ashtonem,“ odpověděla. „Pošleme jim posly se žádostí, aby se vzdali.“

„To neudělají,“ prohlásil Hans. „Ani když jim nabídneme milost.“

Sophia zavrtěla hlavou. Tohle jí bylo jasné. „Vdova je nemilosrdná a nevěří, že někdo jiný umí být milosrdný. Ale iluze toho, že jim nabízíme možnost se vzdát, poskytne možnost polovině našich mužů, aby se přesunula na druhou stranu města. V tichosti zaberou okolí. Místní lidé nemají vdovu v lásce.“

„A nájezdníky v lásce mít budou?“ zajímal se Lucas.

To byla dobrá otázka. Její bratr měl na dobré otázky talent.

„Doufám v to,“ prohlásila Sophia. „Doufám, že si uvědomí, kdo jsme a jaké to bylo, než začala vládnout královna vdova.“ Zadívala se na Hanse. „Tyhle muže povedeš ty. Potřebuji někoho, kdo udrží disciplínu a nedovolí masakr obyčejných lidí.“

„Dohlédnu na to,“ ujistil ji Hans a Sophia věděla, že ji nezkłame.

Obrátila se k Ulfovi s Frigou. „Vy dva vezmete menší oddíl k říční bráně. Pokud se mužům, které pošlu dovnitř, podaří splnit úkol, otevřou ji. Vy jim pak pomůžete se udržet, dokud nedorazíme my ostatní. Hlavní flotila přistane a my pak budeme pokračovat pod krycí palbou z děl.“

Zdávalo se to jako dobrý plán. Alespoň v to doufala. Pokud to tak totiž nebylo, odsoudila svoje lidi k smrti.

Je to dobrý plán, poslal jí Lucas myšlenkou.

Jen doufám, že vyjde, odpověděla Sophia.

Přidal se k nim třetí hlas. Nesl se nad vodou. Vyjde. Postarám se o to.

Sophia se ohlédla a spatřila blížící se menší skupinu lodí. Na první pohled působily jako žoldněřské nebo pirátské lodě. Hlas, který z nich vycházel, ale patřil její sestře.

Kate? Ty jsi tady?

Jsem tady, odpověděla. A mám s sebou tu nejproslulejší svobodnou společnost. Lord Cranston vzkazuje, že mu bude ctít ti sloužit.

Ta myšlenka zvedla Sophii náladu skoro stejně jako přítomnost její sestry. Nešlo jen o další muže ve zbrani, i když se Sophii hodila každá pomoc. Šlo o fakt že se její sestra vrátila ke společnosti, kterou měla tak ráda a...

Je tu i Will? zajímala se Sophia.

Je, odpověděla Kate. Sophia v její myšlence cítila radost. Brzy se uvidíme, sestřičko. Nech tam pár nepřátel i pro mě.

Určitě jich tu bude dost pro všechny.

„Kate se blíží,“ řekla Sophia Lucasovi.

„Já vím,“ odpověděl její bratr. „Cítím její myšlenky. Už jsem myslel, že se s ní uvidím teprve, až se vrátíme.“

„A pak najdeme naše rodiče,“ pronesla Sophia. Věděla, že by neměla uvažovat tak moc dopředu. Měla by se soustředit na nadcházející bitvu, ale bylo v podstatě nemožné udržet myšlenky na uzdě. Hlavou jí vířily možnosti, co všechno by to mohlo znamenat. Získá Sebastiana. Osvobodí královniny poddané ze zdrcující nadvlády. A najdou svoje rodiče.

„Kate bude mít z možnosti nalezení našich rodičů stejnou radost jako my,“ pronesla Sophia. „Možná i větší. Nejsem si jistá, jestli si je vůbec vybavuje.“

„Už brzy budeme mít všichni víc než jen vzpomínky,“ prohlásil Lucas.

„To doufám,“ odpověděla Sophia. Přesto si dál dělala starosti. „Máš ho?“

Lucas přikývl. Očividně pochopil, co měla na mysli. Vytáhl disk složený z kovových pásků. Jak se ho dotkl, kruh zářil jasným světlem. Když na kov položila ruce i Sophia, přesunuly se jeho jednotlivé komponenty na jiná místa. Odhalily tak mapu – od vdovina království po nevýrazné obrysy, které musely patřit Vzdáleným koloniím a Hedvábným krajům. Chybělo už jen málo, aby se dozvěděli, kde jsou teď jejich rodiče. Sophia předpokládala, že až se k nim Kate přidá, ukáže se jim jejich úkryt. Doufala v to.

„Hlídej ho dobře,“ řekla. „Když o něj přijdeme...“

Lucas přikývl. „Doteď jsem ho ohlídal. Víc se ale bojím o tebe a Kate.“

Nad tím Sophia nepřemýšlela. Všichni tři měli zamířit do bitevní vřavy. Pokud jeden z nich zemře, mohli by úplně ztratit naději na nalezení rodičů. Bylo by to dvojnásob bolestivé – přijít o možnost nalezení matky a otce a současně truchlit nad ztrátou bratra či sestry.

„Dávej pozor i na sebe,“ pronesla Sophia. „A neříkám to jen proto, že chci najít rodiče.“

„Já vím,“ pronesl Lucas. „Udělám, co budu moci. Správce Ko mě vycvičil dobře.“

„A Kate se naučila hodně od čarodějnice, která ji zkusila ovládnout,“ přikývla Sophia.

„Pokud je jen z poloviny tak dobrá, jako byla, když semnou házela po hradě, bude v pořádku,“ přikývl Lucas. „Ale co ty, Sophie? Víš, že máš Sienne, ale budeš uprostřed bitvy v bezpečí?“

„Nebudu uprostřed,“ prohlásila Sophia. Ochranitelsky si položila ruku na břicho. „Ale udělám, co budu muset, aby moje dítě mělo otce.“

„Ona bude mít otce,“ pronesl Lucas a v jeho hlase zaznělo něco, co Sophii přimělo se na něj podívat. Ve snech se jí zjevovaly útržky různých věcí. Zajímalo by ji, jestli to má Lucas stejně.

„Viděl jsi něco?“ zeptala se.

Lucas zavrtěl hlavou. „Občas něco vidím, ale myslím, že ty máš větší nadání. Třeba zítra vidím hlavně krev.“

Tu bylo možné vidět i bez magie, která jim občas přinášela zvláštní sny. Sophia se znovu rozhlédla. Na obzoru už bylo vidět linii pobřeží. A na ní spočívalo město.

„Ashton,“ vydechla Sophia. Měla pocit, že ho neviděla celou věčnost.

Město se rozprostíralo jako dlouhá skvrna na pevnině. Bylo staré a budovy se táhly i daleko za hradby. Sophiina flotila se už začala rozpadat. Hans mířil dál po pobřeží, aby získal okolí.

Zbytek lodí se přibližoval k městu. Signální vlajky koordinovaly jejich postup. Kotvy shodili mimo dostřel děl, na vodu byly spuštěny menší čluny s posly nesoucími požadavky kapitulace. Sophia věděla, že Ulf a Friga připravují vlastní čluny, na kterých se před začátkem bitvy nenápadně přiblíží k městu a připraví se u říční brány.

Sophia si prohlížela lodě připravené na válku. Nebylo jich dost, aby zastavily flotilu, kterou měla k dispozici. Ne takhle blízko u pobřeží. Jak se přiblížili, slyšela zvuky trubek a viděla plápolající signální ohně.

Zadívala se dál po pobřeží. Směrem k paláci a čtvrti boháčů. Sebastian je někde tam, drží ho v cele a on čeká na záchranu.

„Můžeme zaútočit tak, jak to navrhoval Ulf,“ pronesl Lucas.

Sophia se zadívala na nebe. Slunce už se blížilo k obzoru, dlouhými rudými prsty osahávalo hladinu oceánu. Musela se doslova nutit, aby zavrtěla hlavou. Tohle bylo téměř to nejtěžší, co kdy udělala.

„Nemůžeme riskovat útok v noci,“ řekla. „Musíme se držet plánu.“

„Pak zaútočíme za úsvitu,“ pronesl Lucas.

Sophia přikývla. Za úsvitu se rozhodne. Uvidí, jestli získá zpět království svojí rodiny. I s mužem, kterého milovala. Nebo možná všichni zemřou.

„Zaútočíme za úsvitu,“ pronesla.

Kapitola čtvrtá

Kate nechávala mořský větřík, aby ji hladil po tvářích. Poprvé za kdo ví jak dlouhou dobu si připadala skutečně svobodná. Pohled na blízcí se Ashton přinášel vzpomínky na život, který prožila jako jedna z Nechtěných. Tyhle vzpomínky na ni ale už neměly žádný vliv. Připadaly jí jako tupá, zapomenutá bolest a ne jako něco čerstvého a řezavého.

Cítila, přicházejícího lorda Cranstona dřív, než k ní dorazil. Vracela se jí její moc. Její moc, ne něco, co jí dala Siobhan nebo její fontána.

„Zaútočíme za úsvitu, můj pane,“ pronesla a otočila se k němu.

Lord Cranston se pousmál. „To je tradiční čas pro útok. A teď už mě takhle nemusíš oslovovat, Kate. To my jsme přísahali, že ti budeme sloužit, výsosti.“

Výsosti. Kate předpokládala, že si na takové oslovení nikdy nezvykne. Zvláště ne od muže, který jí jako první dal místo, na kterém měla pocit, že skutečně zapadá.

„Stejně tak není nutné mě oslovovat takhle,“ opáčila Kate.

Lord Cranston se překvapivě elegantně uklonil. „Tohle teď jsi, ale dobrá, Kate. Budeme předstírat, že jsme zpátky v táboře a ty se ode mne učíš taktiku?“

„Předpokládám, že se mám ještě hodně co učit,“ řekla Kate. Pochybovala, že se za dobu pobytu v jeho společnosti naučila být jen polovinu toho, co jí lord Cranston mohl naučit.

„Ach, to nepochybně,“ pronesl lord Cranston. „Tak tedy výuka. Řekni mi, jak a kdy došlo k dobytí Ashtonu.“

Kate se zamyslela. Něco takového nikdy dřív neřešila.

„To nevím,“ přiznala.

„Došlo k tomu zradou,“ pronesl lord Cranston a současně odpočítával na prstech. „Došlo k tomu získáním zbytku království, takže nemělo smysl odporovat. A kdysi v dávné minulosti k tomu došlo magií.“

„A silou?“ zajímala se Kate.

Lord Cranston zavrtěl hlavou. „I když to samozřejmě mohou změnit děla.“

„Má sestra má plán,“ řekla Kate.

„A zdá se dobře promyšlený,“ přikývl lord Cranston, „ale co se děje s plány v bitvách?“

Tohle Kate věděla. „Rozpadají se.“ Pokrčila rameny. „Pak je dobře, že máme tu nejlepší ze svobodných společností, aby ho zase slepila dohromady.“

„A je dobře, že máme dívku, která umí vyvolávat mlhu a pohybovat se rychleji, než stačí normální člověk sledovat,“ odpověděl lord Cranston.

Kate nejspíš viditelně zaváhala.

„Co se děje?“ zeptal se lord Cranston.

„Zbavila jsem se čarodějnice, která mi tu moc dala,“ řekla. „Já... já nevím, kolik mi jí zbylo. Pořád umím číst myšlenky, ale rychlost a síla jsou pryč. Předpokládám, že i magie.“

Pořád znala teorii, která za ní stála. Pořád ji cítila, ale přístup k ní se zdál spálený ztrátou spojení se Siobhaninou fontánou. Zdálo se, že všechno mělo svoji cenu a tohle byla cena, kterou ochotně zaplatila.

Za předpokladu, že je to všechny nebude stát život.

Lord Cranston přikývl. „Chápu. Dokážeš používat meč?“

„Já... si nejsem jistá,“ přiznala Kate. Konec konců, zacházet s ním jí naučila Siobhan. Vzpomínky na výcvik tam ale stále byly. A byly stále čerstvé. Věděla, co se naučila při opakovaném „umírání“ pod útoky duchů.

„Pak bychom si to měli ověřit dřív, než vypukne bitva, co myslíš?“ navrhl lord Cranston. Ustoupil, provedl formální šermířskou úklonu a nespouštěl přitom z Kate oči. Tasil meč tak prudce, až čepel zasýčela.

„S ostrými čepeli?“ zeptala se Kate. „Co když to neumím? Co když—“

„Život je plný co když,“ pronesl lord Cranston. „A bitvy obzvlášť. Nebudu tě zkoušet s cvičnou čepelí, jenom abych zjistil, že se tvoje dovednosti rozpadnou tváří v tvář skutečné hrozbě.“

Přesto se to jevilo jako nebezpečný způsob, jak testovat její dovednosti. Nechtěla lordu Cranstonovi omylem ublížit.

„Tas, Kate,“ řekl.

Váhavě ho poslechla. Šavle jí pohodlně seděla v ruce. V čepeli byly zbytky run, které do ní vetkla Siobhan. Byly teď ale matné a téměř neviditelné, pokud na ně z boku nedopadlo světlo. Kate zaujala postavení.

Lord Cranston prudce zaútočil. Jeho rychlost a dovednosti odpovídaly mnohem mladšímu muži. Kate útok odrazila jen tak tak.

„Říkala jsem to,“ pronesla. „Nemám sílu ani rychlost jako dřív.“

„Pak musíš zkusit najít způsob, jak si to vynahradiť,“ prohlásil lord Cranston a okamžitě znovu zaútočil na její hlavu. „Válka není férová. Válka se nezajímá o to, jestli jsi slabá. Zajímá se jen o to, jestli zvítězíš.“

Kate ustoupila a šikmo sekla, aby se vyhnula tomu, že ji soupeř natlačí na zábradlí. Znovu a znovu odrážela útoky a snažila se chránit před prudkými výpady.

„Proč se držíš zpátky?“ obořil se na ni lord Cranston. „Pořád ještě můžeš číst mé myšlenky na útok, nebo ne? Pořád víš, kam se chystám pohnout, nebo ne? Pokud provedu Rensburgskou fintu, víš, že máš...“

Provedl složitou dvojitou fintu. Kate se podvědomě pohnula tak, aby jeho meč odrazila už v polovině výpadu.

„Vidíš, znáš to!“ štěkl lord Cranston. „A teď bojuj, zatraceně!“

Zaútočil s takovou prudkostí, že jedinou Katinou možností bylo bránit se ze všech sil. Snažila se číst jeho myšlenky, viděla útržky blížících se výpadů, vzory útoků. Její tělo už nemělo rychlost jako kdysi, ale pořád vědělo, co dělat. Pohybovalo čepelí tak, jak bylo třeba, odráželo a útočilo, odpoutávalo se a tlačilo.

Kate odrazila čepel lorda Cranstona a ucítila drobné uvolnění tlaku z jeho strany. Zakroužila čepelí, zatlačila a Cranstonův meč zaduněl na palubě. Její šavle zasvištěla k jeho krku... a ona ji jen o vlásek zastavila těsně u jeho kůže.

Usmál se. „Dobře, Kate. Výborně. Vidíš, nepotřebuješ nějaké čarodějnické triky. To ty to všechno umíš a ty jsi ta, kdo rozseká nepřítele na kusy.“

Potřásl pak Kate rukou a ji překvapilo, že se palubou rozléhá potlesk. Obrátila se a viděla ostatní příslušníky svobodné společnosti, kteří se tvářili, jako by jim s lordem Cranstonem hrála divadlo jen pro jejich pobavení. Byl mezi nimi i Will. Působil spokojeně, jako by se mu ulevilo. Kate se rozběhla z velitelské paluby přímo k němu. Okamžitě ho políbila.

To samozřejmě vyvolalo pobavený jásot ostatních mužů a Kate zrudla a odtáhla se od něj.

„To by stačilo, vy líní psi,“ zařval lord Cranston. „Pokud máte čas tu okounět, tak taky máte čas pracovat!“

Muži kolem zabručeli a rozešli se, aby se připravili na boj. Okamžik okouzlení byl pryč a Kate už nechtěla riskovat další polibky pro případ, že by se někdo dál díval.

„Moc jsem se o tebe bál,“ pronesl Will a kývl přitom k místu, kde stál lord Cranston. „Když jste bojovali, zdálo se, že tě opravdu chce zabít.“

„Přesně to jsem potřebovala,“ pokrčila rameny Kate. Nebyla si jistá, jestli by to Willovi zvládla vysvětlit. Sice se přidal ke Cranstonově společnosti, ale zdálo se, že jedna jeho část by se nejradyji vrátila zpátky k otci a práci v kovárně. Přidal se kvůli možnosti vidět svět, možnosti dostat se někam jinam.

Pro Kate to bylo jiné. Potřebovala se dostat na místa, kde nebyla v bezpečí, nebo kde si nebyla jistá vlastním přežitím. Neměla pocit, že se dokáže vypořádat s nástrahami světa, dokud s nimi

skutečně nemusela bojovat. Lord Cranston to chápal a dostal ji do situací, kde měla možnost si vše vyzkoušet.

„I tak,“ pronesl Will, „jsem čekal, že tu budeme muset vytírat krev.“

„Ale nemuseli jste,“ odporovala Kate. Objala ho, prostě proto, že chtěla. Přála by si, aby měli na lodi soukromí na víc než tohle. „A to je hlavní.“

„Byla jsi úžasná,“ uznal Will. „Možná bychom nemuseli zítra útočit. Stačilo by poslat tebe, abys s nimi bojovala s jedním po druhém.“

Kate se při té myšlence usmála. „Myslím, že po pár prvních už bych byla docela unavená. A navíc, to bys vážně chtěl přijít o všechnu akci?“

Viděla, jak Will odvrátil pohled.

„Co se děje?“ zeptala se a bránila se nutkání si přečíst jeho myšlenky.

„Upřímně? Jsem vyděšený,“ řekl. „Je jedno, kolik bitev jsem přežil, zdá se mi, že to nikdy není snazší. Bojím se o sebe, o své přátele, o to, jestli to neodnesou moji rodiče... a bojím se o tebe.“

„Myslím, že jsme si právě řekli, že o mě strach mít nemusíš,“ řekla Kate.

„Umíš to s mečem líp než kdokoli, koho znám,“ souhlasil Will, „ale stejně se bojím. Co když si nějakého meče nevšimneš? Co když tě dostane nějaká zbloudilá střela z muškety? Válka je plná zmatků.“

To byla pravda, ale částečně i proto ji Kate měla tak ráda. Na tom být v bitevní vřavě bylo něco zvláštního. Kate měla pocit, že tam vše má smysl. Na rozdíl od zbytku světa. To ale nahlas neřekla.

„Všechno bude v pořádku,“ pronesla. „Já budu v pořádku. Ty budeš u děla, nebudeš na hrotu útoku. Sophia by nedovolila rabování, ani útoky na prosté lidi, takže i tvoji rodiče jsou v bezpečí. Všechno bude v pořádku.“

„Tak... na sebe dávej pozor,“ řekl Will. „Je toho tolik, co bych ti chtěl říct nebo s tebou dělat, ale není čas a—“

„Na všechno bude času dost,“ slíbila Kate. „A teď bys měl jít. Víš, že lord Cranston nemá rád, když tě zdržuju moc dlouho.“

Will přikývl, už se zdálo, že ji znovu políbí, ale nepolíbil. Další věc, která musí počkat až na čas po bitvě. Kate ho sledovala a pomocí svého nadání studovala myšlenky a pocity vojáků kolem.

Cítila jejich strach a obavy. Všichni lidé kolem věděli, že za úsvitu propukne nepopsatelné násilí. Většina jich přemýšlela, jestli ten chaos přežije v jednom kuse. Další mysleli na své přátele a rodiny. Několik jich přemýšlelo nad různými variantami toho, co se stane, jako by je to snad mohlo uchránit před nebezpečím.

Kate se na zítřek těšila. V boji jí všechno dávalo smysl.

„Zítra zabiju lidi, kteří ublížili mojí rodině,“ slíbila. „Rozsekám je a získám trůn pro Sophii.“

Zítra půjdou do Ashtonu a vezmou si všechno, co jim mělo patřit.

Kapitola pátá

Rupert sledoval západ slunce ze schodiště u chrámu Maskované bohyně a čekal na zahájení matčina pohřbu. Slunce zalévalo okolí rudými paprsky, které mu až moc připomínaly krev, kterou prolil. Nemělo by ho to trápit. Byl silnější, byl lepší. I tak ale při pohledu na ruce cítil vracející se vzpomínky na to, jak mu na nich ulpěla matčina krev. Každý okamžik ticha vyvolával vzpomínky na její lapání po dechu, když ji bodl.

„Ty!“ vyhrkl Rupert a ukázal na jednoho z věstců či nižších kněží, kteří se shromáždili u vstupu. „Co věstí takovýto západ slunce?“

„Krev, výsosti. Takovýto západ slunce znamená krev.“

Rupert udělal krok kupředu. Už se chystal toho muže udeřit za jeho drzost, ale Angelica ho zastavila. Cítil její pohazení na kůži a přál si, aby mohli pokračovat jinde.

„Nevšímej si ho,“ řekla. „On nic neví. Nikdo nic neví, pokud mu to neřekneš.“

„Mluvil o krvi,“ stěžoval si Rupert. Krev jeho matky. Bolest, kterou cítil někde uvnitř. Přišel o matku. Smutek, který se ho zmocnil, ho téměř překvapil. Čekal, že pokud po její smrti něco ucítí, bude to úleva, možná radost, že je trůn konečně jeho. Místo toho... se Rupert cítil zlomený, prázdný. Cítil se provinile. Nikdy dřív se takhle necítil.

„Samozřejmě, že mluvil o krvi,“ odpověděla Angelica. „Zítra dojde k bitvě. Každý hlupák by v západu slunce viděl krev, když u pobřeží kotví lodě nepřátel.“

„Spousta jich to už udělala,“ řekl Rupert. Ukázal na dalšího muže, věstce, který používal nějaký komplikovaný strojek složený ze spousty ozubených koleček a škrábal přitom výpočty na útržek pergamenu. „Ty, řekni mi, jak to zítra půjde!“

Muž vzhlédl a působil napůl šíleným dojmem. „Znamení pro království nejsou dobrá, veličenstvo. Kolečka—“

Tentokrát Ruperta nikdo nezastavil. Nakopl muže a ten se rozplácl na zemi. Kdyby ho Angelica neodtáhla, nejspíš by do něj dál kopal, až by z muže zbyla jen hromada zlámaných kostí.

„Zamysli se, jak by to vypadalo. Na matčině pohřbu,“ pronesla.

To stačilo, aby se Rupert držel zpátky. „Nechápu, proč jim kněží dovolují tu být. Myslel jsem, že čarodějnice zabíjejí.“

„Možná to znamená, že nemají nadání,“ vysvětlovala Angelica, „a že bys jim neměl naslouchat.“

„Možná,“ pronesl Rupert, ale stejně jich kolem byla spousta. Zdálo se, že na nadcházející bitvu mají všichni nějaký názor. V paláci byli věstci – ať už skuteční, nebo šlechta, která se snažila věštit ze západů slunce nebo letu ptáků.

Teď ale záleželo jen na tomhle pohřbu. Na pohřbu jeho matky.

Očividně se ale našli lidé, kteří to nechápali. „Výsosti, výsosti!“

Rupert se prudce obrátil k muži, který k němu přiběhl. Měl na sobě vojenskou uniformu a hluboce se uklonil.

„Správné oslovení tvého krále je veličenstvo,“ pronesl Rupert.

„Veličenstvo, odpusť mi,“ pronesl muž. Napřimil se. „Mám naléhavou zprávu!“

„O co jde?“ obořil se na něj Rupert. „Nevidíš, že jsem na pohřbu své matky?“

„Odpusť mi... veličenstvo,“ pronesl muž. Očividně se zarazil právě včas. „Ale naši generálové si žádají tvoji přítomnost.“

Samozřejmě, že ano. Hlupáci, kteří netušili, jak porazit Novou armádu teď chtěli, získat jeho přízeň tím, že mu ukážou, kolik nápadů mají k poražení nové hrozby.

„Až po pohřbu. Možná přijdu, možná ne.“

„Říkali, že je to opravdu důležité,“ pronesl muž, jako kdyby ta slova mohla Ruperta přimět k akci. K poslušnosti.

„Sám rozhodnu, co je důležité,“ prohlásil Rupert. V tuhle chvíli se mu nic nezdálo důležitější než nadcházející pohřeb. Ashton ať si klidně shoří, on ale pohřbí svou matku.

„Ano, veličenstvo, ale—“

Rupert ho zarazil pohledem. „Generálové se snaží předstírat, že se vše musí dít hned,“ řekl. „Že beze mne nemají žádný plán. Že jsem potřeba k tomu, aby ubránili město. Mám pro ně vzkaz: dělejte svou práci.“

„Veličenstvo?“ zeptal se posel tónem, při kterém měl Rupert chuť mu jednu vrazit.

„Dělej svou práci, vojáku,“ řekl. „Ti muži tvrdí, že jsou naši nejlepší generálové, ale nezvládnou zorganizovat obranu města? Řekni jim, že přijdu, až budu připraven. Mezitím se o to musejí postarat oni. A teď jdi, než ztratím trpělivost.“

Muž krátce zaváhal a pak se uklonil. „Ano, veličenstvo.“

A odběhl pryč. Rupert ho ještě chvíli sledoval, než se obrátil k Angelice.

„Jsi nějaká tichá,“ pronesl. Její výraz se nijak nezměnil. „Taky nesouhlasíš s tím, abych pohřbil matku?“

Angelica mu položila ruku na rameno. „Myslím, že pokud to potřebuješ udělat, měl bys to udělat. Nemůžeme ale ani podceňovat nebezpečí.“

„Jaké nebezpečí?“ obořil se na ni Rupert. „Máme přece generály, nebo ne?“

„Generály tuctu různých jednotek, kteří mají tvořit armádu,“ podotkla Angelica. „Nedohodnou se na tom, kdo bude velet, aniž by tam byl někdo, kdo stanoví celkovou strategii. Naše flotila je příliš blízko u pobřeží, naše hradby jsou spíš přežitek z minulosti, než že by nás opravdu chránily a náš nepřítel je opravdu nebezpečný.“

„Opatrně,“ varoval ji Rupert. Zármutek ho svíral jako oprátka a jediný způsob, jakým uměl reagovat, byl vztek.

Angelica se k němu naklonila, aby ho políbila. „Jsem opatrná, lásko moje. Můj králi. Najdeme si čas na tohle, ale brzy bude nutné, abys jim určil směr, abys měl království, kterému můžeš vládnout.“

„Ať shoří,“ pronesl Rupert bezmyšlenkovitě. „Ať klidně všechno shoří.“

„To možná říkáš teď,“ pronesla Angelica, „ale brzy změníš názor. Budeš si ho chtít nechat. No a pak se najde někdo, kdo ti ho bude chtít sebrat.“

„Sebrat mi moji korunu?“ zeptal se Rupert. „Já jsem král!“

„Jsi následník trůnu,“ řekla Angelica, „a musíme ti najít podporu ve Šlechtické radě. O tu podporu ale můžeš přijít, pokud nebudeme opatrní. Generálové, které ignoruješ, budou přemýšlet, jestli bys měl vládnout ty. Šlechta bude zpochybňovat krále, který dává přednost zármutku před jejich ochranou.“

„A ty, Angelico?“ zeptal se Rupert. „Co si myslíš ty? Jsi loajální?“

Jeho ruka sklouzla k noži, téměř podvědomě. Uklidnilo ho, když zjistil, že ho má u sebe. Angelica položila svoji ruku na jeho.

„Myslím, že svoje místo jsem si už zvolila,“ řekla, „a je to místo vedle tebe. Někoho jsem poslala, aby se částečně postaral o flotilu. Pokud smrt zpomalí nás, zpomalí úplně stejně i je. A potom uděláme, co je nutné. Společně.“

„Společně,“ pronesl Rupert a vzal Angelicu za ruku.

„Jsi připraven?“ zeptala se ho.

Rupert přikývl, i když bolest, kterou cítil, byla příliš velká na to, aby ji zvládal. Nikdy nebude připraven na to, aby se rozloučil s matkou.

Do chrámu vstoupili společně. Uvnitř bylo vše připravené na oficiální pohřeb. Všechno proběhlo ve spěchu, ale poznat to nebylo. Všude kolem byly tmavé závěsy tu a tam zdobené královským erbem. Lavice byly plné truchlících. Veškerá šlechta z Ashtonu i z nejbližšího okolí se sešla a doplňovali ji obchodníci s vojáky, kněží a další lidé. O to už se Rupert postaral.

„Jsou tu všichni,“ řekl a rozhlédl se po přítomných.

„Všichni, kdo mohli přijít,“ odpověděla Angelica.

„Ti, kdo nepřišli, jsou zrádci,“ štěkl. „Nechám je pobít.“

„Samozřejmě,“ přikývla Angelica. „Ale až po invazi.“

Bylo zvláštní, že našel někoho, kdo souhlasil se vším, co bylo nutné udělat. Byla stejně nemilosrdná jako on, přitom krásná a inteligentní. I díky tomu tu teď stála s ním. Dokonce i pohřební černá na ní působila překrásně. Podpírala Ruperta na cestě chrámem k místu, kde spočívala rakev jeho matky. Na jejím víku pak ležela královnina koruna.

Sbor začal zpívat smuteční píseň. Nejvyšší kněžka drmolila modlitby k Bohyni. Nic z toho nebylo zvlášť určené pro tuto příležitost. Na to nebyl čas. Rupert byl odhodlaný najít skladatele, který složí oslavnou píseň na jeho matku. Jen co tohle všechno skončí. A nechá jí postavit sochy. Nechá—

„Jsme tu, Ruperte,“ pronesla Angelica a navedla ho k místu v první řadě. Bylo tam víc než dost místa i přesto, jak byla celá budova přečpaná lidmi. Strážní stojící opodál se o to zřejmě postarali.

„Sešli jsme se zde, abychom se rozloučili s největším člověkem naší doby,“ drmolila nejvyšší kněžka, zatímco se Rupert usazoval. „Vdova královna Mary z rodu Flambergů teď nosí masku smrti, je v rukou Bohyně. Truchlíme kvůli jejímu odchodu.“

Rupert truchlil. Kněžka mluvila o tom, jak byla jeho matka skvělá vládkyně, jak důležitou roli sehrála ve sjednocení království. Stará kněžka měla dlouhou řeč o ctnostech, popisovaných ve svatých textech a které měla jeho matka. Pak přicházeli další muži a ženy a vyprávěli o její velikosti, laskavosti, skromnosti.

„Jako kdyby mluvili o někom jiném,“ zašeptal Angelice.

„Jsou to věci, které se na pohřbu očekávají,“ odpověděla.

Rupert zavrtěl hlavou. „Ne, tohle není správné. Tohle není správné.“

Vstal a přesunul se do čela chrámu. Bylo mu jedno, že nějaký lord ještě pořád plácal o tom, jak jednou potkal jeho matku. Když se k němu Rupert přiblížil, zmlkl a ustoupil stranou.

„Blábolíte nesmysly,“ řekl a jeho hlas se nesl chrámem. „Mluvíte o mojí matce a ignorujete to, jaká skutečně byla! Říkáte, jak byla dobrá, laskavá a štedrá? Taková ona nebyla! Byla tvrdá. Byla nemilosrdná. Dokázala být krutá.“ Opsal rukou oblouk ve vzduchu. „Je tu někdo, komu neublížila? Mně ubližovala často. Chovala se, jako bych neměl nárok být jejím synem.“

Slyšel, jak si ostatní šuškaří. Jen ať si šuškaří. On je teď jejich král. Co si myslí, na tom už nezáleží.

„Ale byla silná,“ řekl Rupert. „To díky ní máme tuhle zemi. Díky ní jsme vyhnali zrádce a zbavili se jejich magie.“

Něco ho napadlo.

„Budu silný jako ona. Udělám, co bude nutné.“

Přešel k rakvi a pozvedl korunu. Vzpomněl si na to, co mu Angelica řekla o Šlechtické radě. Jako kdyby Rupert potřeboval jejich svolení. Plynulým pohybem si korunu nasadil na hlavu. Nevšímal si přitom lidí, kteří vydechli překvapením.

„Pohrbíme matku takovou, jaká byla,“ pronesl Rupert, „ne takovou, jakou ji líčíte ve svých lžích! To nařizuji jako váš král!“

Angelica vstala, rozběhla se k němu a vzala ho za ruku. „Ruperte, jsi v pořádku?“

„Jsem v pořádku,“ štěkl na ni. Napadlo ho něco dalšího. Rozhlédl se po shromážděném davu. „Všichni znáte Milady d’Angelicu,“ pronesl. „Chci vám něco oznámit. Dnes si ji vezmu za ženu. Všichni se povinně zúčastníte obřadu. Ten, kdo nepřijde, bude oběšen.“

Tentokrát kolem vládlo naprosté ticho. Možná už je nemohlo nic šokovat. Možná už toho na ně bylo moc. Rupert se vrátil k rakvi.

„Tak, matko,“ řekl. „Mám tvoji korunu. Ožením se a zítra zachráním tvé království. Stačí ti to takhle? Stačí ti to?“

Rupert částečně čekal, že mu nějak odpoví, že mu dá znamení. Ale nic se nestalo. Nic nenarušilo mlčení přihlížejícího davu a vinu, která v něm z nějakého důvodu nepřestávala hlodat.

Kapitola šestá

Z balkónu svého domu v Carricku sledoval Pán vran shromažďující se armády. Prohlížel si je očima svých zvířat. Usmál se. Cítil přitom uspokojení.

„Všechno je, jak má být,“ řekl, když mu vrány ukázaly shromažďující se lodě a obránce chystající barikády. „Stačí se jen dívat, jak se navzájem ničí.“

Krvavý západ slunce přesně odpovídal jeho dnešní náladě. Stejně tak i výkřiky na nádvoří pod jeho balkónem. Dnešní popravy šly rychle: dva muži přistižení při pokusu o dezerci, rádoby zloděj a žena, která ubodala manžela. Stáli připoutaní u kůlů, zatímco popravčí pracovali s meči či škrtidly.

Pak se na ně vrhly vrány. Někdo si možná myslel, že ho podobné okamžiky násilí baví. Pravdou bylo, že mu na nich nezáleželo. Záleželo mu jen na moci, kterou získá prostřednictvím svých mazlíčků.

Pán vran se zadíval na velitele čekající na další rozkazy. Sledoval, jestli se někdo z nich při pohledu na popravy zachvěje nebo odvrátí zrak. Většina jich to neudělala, protože věděla, co se od nich očekává. Jeden mladší důstojník při pohledu na popravy těžce polkl. Na toho bude potřeba dohlédnout.

Na okamžik nebo dva se Pán vran v myšlenkách vrátil ke svým ptákům nad Ashtonem. Jak kroužili kolem, ukázali mu obrovskou postupující flotilu i jednu její část mířící dál k pobřeží. Havran na hradbách mu ukázal skupinu mužů z Ishjemme otvírající truhlu se zbraněmi na břehu řeky. Krkavec u městského hřbitova zaslechl muže, jak se domlouvají, že při útoku ustoupí a nechají šlechtu, ať se brání sama.

Zdálo se, že by jeho mazlíčci mohli mít málo potravy. To nemohl dovolit.

„Budeme muset něco udělat,“ řekl čekajícím mužům. „Za mnou.“

Vedl je dál do domu. Neohlížel se, počítal s tím, že ho budou následovat. Sloužící mu uhýbali z cesty, dávali si pozor, aby se nepletli pod nohy tolika mocným mužům. Pán vran cítil jejich odpor i strach, ale nezáleželo mu na tom. Šlo o nevyhnutelné následky vlády nad jinými.

Výkřiky na nádvoří přešly do ticha, které přinášela jediné smrt. Dokonce i ta nejtišší stvoření světa vydávala při dýchání zvuky. Měla tep. Na nádvoří ale ticho narušovalo jen občasné krákaní vran. Těla schlíple visela u kůlů.

„Musíme zachovávat pořádek,“ pronesl Pán vran a zadíval se na důstojníka, který si dovolil projevit nechuť. „Všichni jsme součástí ohromného stroje a musíme vykonávat to, co je nám dáno. A tihle teď překročili hranice, proto jim bylo dáno, aby se stali potravou pro mrchožrouty.“

Ptáci se teď slétali v hejnech a usazovali se na čerstvých mrtvolách. Začali hodovat. Pán vran už cítil moc, která se do jeho hejna vlévala z mrtvol zde i nespočtu dalších po celé říši okupované jeho Novou armádou. Několik jeho ptáků se dokonce krmilo i ve vdovině království.

„Je čas změnit poměr sil,“ řekl a čerpal přitom moc ze svých hejn. Současně v mysli procházel stříbrné nitky možností a následků. Všechny představovaly jednotlivé volby. Pán vran netušil, co se stane. Nebyl ženou z fontány, ani skutečným jasnovidcem. Viděl toho ale dost, aby dokázal odhadnout vliv na běh světa. Věděl, kde je třeba zatlačit, aby dosáhl svého.

Pomyslel na ptáky kolem Ashtonu. Myšlenkou našel místa, kde bude mít pár správných slov ten největší účinek. Černí ptáci všech druhů se snesli z nebe a vykonali jeho vůli.

Krkavec přistál nedaleko velitele ashtonské městské stráže a upřel k němu černé oči.

„Seveřani u řeky,“ zakrákal slova, která mumlal Pán vran. „Seveřani u řeky, přestrojení za obchodníky.“

Nečekal, aby se kochal šokovaným výrazem velitele, který se snažil přijít na to co se děje. Místo toho přesunul svoji pozornost k havranovi na hřbitově. Nechal ho přistát na náhrobku poblíž konspirátorů.

„Buďte stateční,“ zakrákal. „Jste pod dohledem.“

Aby to vyrovnal, poslal dalšího ptáka k muži u hradeb a vykrákal mu předzvěst smrti. Zaséval odvahu i zbabělost, mluvil pravdu i lež, splétal z nich kouzlo ze známých i neznámých věcí.

Ne všichni ptáci ale uspěli. Jednoho poslal k oknu prince Ruperta a zjistil, že je zavřený. Poslal vránu k lodím čekajícím na moři, zakroužil nad vlajkovou lodí Ishjemme a všiml si mladíka, který se díval k nebi. Pán vran ho znal. Byl to ten, který ho bodl v Ishjemme. Teď se díval na ptáka a jednou rukou tasil pistoli. Téměř nelidsky rychle...

„Zatraceně!“ zavrčel Pán vran, když se z vrány na poslední chvíli stáhl.

Invazní flotilu raději nechal být. Místo ní se soustředil na město. Hledal drobnosti, které mohly mužům dodat odvahu, nebo je o ni připravit. Drobnosti, které by podnítily jejich vztek nebo bezstarostnost. Nechal straku ukrást snubní prsten ženě, která myla nádoby a hodil ho k nohám vojáka, jejího manžela. Ten teď nepochybně bude celou bitvu přemýšlet, proč ten prsten nemá žena na prstě a jestli by neměl být doma. Nechal krkavce sebrat zapálenou svíčku a shodil ji na opuštěnou budovu, kde se rozhořely plameny.

„Ať si můžou vybrat, jestli chtějí chránit domovy před nájezdníky nebo ohněm,“ řekl.

Nad městem létala stovka dalších ptáků, kteří provedli stovku dalších úkolů. Každý z nich sice žádal kousíček moci, ale všechno to byla investice do chaosu, který bude následovat. Někteří promlouvali k vojákům, jiní k mužům a ženám opodál. Vyprávěli o ukrutnostech, kterých jsou ishjemmští schopní. Další nabádali k povstání proti vdoviným potomkům. A další krákali o obojím.

Pán vran změnil bitvu, která měla být snadným vítězstvím pro nájezdníky a proměnil ji v něco složitějšího, nebezpečnějšího a vražednějšího.

Když se vrátil sám k sobě, usmíval se při myšlence na to, čeho dosáhl. Lidé si mysleli, že magie spočívá ve starobyklých tlustých svazcích a svitcích, ale on dosahoval mnohem větších výsledků s vynaložením menších prostředků. Zadíval se na své důstojníky, kteří stále pozorovali vrány hodující na mrtvolách. Z obličejů jim nebylo možné cokoli vyčíst.

„Nepřítel bude zítra bojovat u Ashtonu,“ řekl. „Bude to krvavá bitva s množstvím obětí na obou stranách.“

Nedokázal si pomoci, cítil přitom uspokojení. Konec konců, to on byl příčinou toho, že jich země tolik.

„Kdy zaútočíme, můj pane?“ zeptal se jeden z jeho admirálů. „Máš pro nás nějaké rozkazy?“

„Těšíš se na útok?“ zeptal se Pán vran.

„Těším, můj pane,“ pronesl muž. Udeřil si pěstí do dlaně. „Chci je rozdrtit za to, jak nás posledně ponížili.“

„Já také,“ pronesl generál. „Chci, aby věděli, že je Nová armáda silnější než oni.“

Následoval sbor hlasů. Jako by nikdo z nich nechtěl být poslední, kdo projeví nadšení a snahu odčinit selhání při útoku na vdovino království. Možná jim šlo právě o to. Možná mu chtěli dokázat, že si dokážou vést lépe. Možná si mysleli, že pokud znovu selžou, bude je to stát krk.

Na téhle jejich myšlence něco bylo. I tak ale Pán vran pozvedl dlaň, aby je uklidnil. „Buďte trpěliví. Vraťte se ke svým mužům a svým lodím. Zajistěte, aby bylo vše připravené k útoku. Řeknu vám, až nastane správný čas.“

Všichni společně vyrazili pryč. Pán vran je nechal jít. Prozatím. Jeho pozornost se soustředila na krvavě rudý západ slunce a to, co sliboval. Ráno bude prolito množství krve, o tom nepochyboval. Díky úsilí jeho mazlíčků nastane takový masakr, že zrudne i ashtonská řeka. Jeho mazlíčci budou mít hody.

„A až bude po všem,“ pronesl, „přidáme to, co zbude, k naší říši.“

Kapitola sedmá

Vražedkyně, která si říkala Rose, čekala na naprostou tmou a teprve pak začala veslovat směrem k lodím čekajícím u pobřeží. Čepy vesel měla obalené hadry, aby nevrzaly. Pomáhalo jí to, že měsíc jasně zářil a že sama dobře viděla v temnotě. Znamenalo to, že nemusí používat ani zlodějskou lucernu. Přesto při každém záběru cítila strach a musela ho vědomě potlačovat.

„Bude to dobré,“ říkala si. „Dělalas to už stokrát.“

Možná ne stokrát. Dokonce i nejlepší v její profesi nezabili tolik lidí. Nebyla žádný řeznický sekáček – zabiják vyslaný do války, aby zabil co nejvíc lidí. Byla spíš jako zahradnický nožík – odřezávala ze stonku jen to nejnutenější.

„Polovina vojáků tady zabila víc lidí než já,“ zašeptala, jako kdyby to něco ospravedlňovalo.

Když pracovala, vždy cítila strach. Strach z prozrazení. Strach, že se něco pokazí. Strach, že se v ní hned svědomí a zabrání jí udělat to, v čem byla nejlepší.

„Zatím v pořádku,“ zašeptala Rose.

Opatrně naváděla loďku mezi čekajícími loděmi. Nepřekvapilo ji, když uslyšela hlas nesoucí se nad vodní hladinou.

„Hej, kdo je to tam? Co tam děláš?“

Rose viděla, jak se z přídě nejblíže lodi naklání voják a v rukou drží luk. Někdo hloupý by se možná pokusil odveslovat do bezpečí a schytl by přitom šíp do zad. Ona se raději rychle zamyslela. Přízvuky byly jednou z věcí, kterou cvičila opravdu dlouho. Proto si teď vybrala ten nevhodnější. Ne přímo z Ishjemme, ale drsný přízvuk jednoho z ostrovů blíž k pevnině království. Ten se hodil víc. Vojáci z Ishjemme se mohli znát mezi sebou. Nemohli ale znát všechny své spojence.

„Připravuju se na bitvu, pitomče. A ty děláš co? Snažíš se zburcovat celý Ashton?“

„No, mohl to být kdokoli!“ vykřikl voják. „Co já vím, klidně mohl být člun plný nepřátel.“

„Připadám ti jako člun plný nepřátel?“ štěkla Rose. „Můžu pokračovat s hlášením, které nesu? Celé hodiny jsem procházela tím ubohým městem. Ani nemůžu najít vlajkovou loď.“

Viděla, jak muž ukazuje.

„Tamhle,“ řekl.

„Díky.“

Vydávání se za někoho, kým nebyla, šlo Rose velice dobře. Někdo by si mohl říct, že zabijáci jsou lidé, kteří se dokážou probojovat nepřátelskou armádou nebo vystřelit šíp dál než oko dohlédne. Takové příběhy měla ráda. Znamenalo to, že nikdo nehledal nenápadnou postavu poblíž, která zrovna něco nasypala do vína.

„Tentokrát to ale nepůjde,“ pronesla sama k sobě.

Nebyla si jistá, jestli Milady d'Angelica plně chápe, co po ní chce, když ji sem poslala. Na druhou stranu pochybovala, že na tom té šlechtičně záleželo. Přesto byl ohromný rozdíl mezi otrávením jedné rivalky v Ashtonu a ve vplížení se na loď uprostřed válečné flotily.

Zvlášť, když se říkalo, že její posádka vládne magií.

To byla část, která ji děsila nejvíc. Jak se někdo mohl dostat na loď, když její posádka dokáže vyčíst vražedné myšlenky přímo z hlavy? Když ji můžou vycítit už, když se bude blížit a nejspíš jí můžou nějak ukrást duši? Znamenalo to, že obvyklá strategie s použitím přestrojení a lži byla mimo hru.

„Měla bych veslovat dál a pokračovat až na kontinent,“ zamumlala Rose. Který idiot by se dobrovolně vrhal do takového nebezpečí? Přesto ale pokračovala dál k vlajkové lodi. Měla k tomu tři důvody.

Jeden byl, že jí za tohle dobře platili. Až moc dobře na to, aby toho nechala. Další důvod byl, že ať už to s noži a otrávenými šípkami uměla jakkoli dobře, předpokládala, že je Milady d'Angelica až moc nebezpečný nepřítel. A třetí... no, ten třetí byl prostý:

Byla v tom vážně dobrá.

Rose přestala veslovat kousek od vlajkové lodi. Přímo na místě, kde její člun vypadal jen jako stín v temnotě. Sejmula si ishjemmskou uniformu a odhalila tak černé oblečení, které se skrývalo pod ní. Pak vklouzla do vody zálivu.

Chlad jí odčerpával tělesné teplo. Snažila se nemyslet na všechnu tu špínu, kterou ashtonské stoky chrlily do řeky a pak do moře. Ignorovala i myšlenky na další věci, které by ve vodě mohly být. Žraloci a další mrchožrouti a predátoři budou mít po bitvě hostinu. Možná že jejich přítomnost bude nakonec k něčemu dobrá. Jejich vražedné instinkty by mohly zamaskovat její vlastní myšlenky, pokud by jí chtěl někdo slídit v hlavě.

Rose se tichými záběry pohybovala kupředu. Kdykoli měla pocit, že by se mohl někdo dívat, nořila se pod vodu a nevníkala si přitom odporné chuti mořské vody. Měla pocit, že dostat se k vlajkové lodi jí trvalo celou věčnost.

Konečně se její prsty dotkly dřeva trupu. Hledala možné chyty podobně, jako kdyby chtěla lézt po skalní stěně. Pohybovala se pomalu, byla odhodlaná nevydat ani hlásku. Dokonce se snažila utišit i vlastní myšlenky, aby se neprozradila někomu s magickým nadáním.

Zvedla hlavu dost vysoko na to, aby viděla strážného přecházejícího po palubě. Přikrčila se a poslouchala rytmu jeho kroků. Nechala ho projít. Přesto se nepohnula. Místo toho čekala, než přešel ještě dvakrát. Sledovala vzor v jeho chůzi. Někdo hloupější by se vrhl kupředu už napoprvé. A nechal by se chytit. Rose se naučila být trpělivá.

Když prošel strážný potřetí, vydala se v jeho stopách. Z rukávu přitom vytáhla škrticí drát. Muž byl vyšší než ona, ale na to byla Rose zvyklá. Během okamžiku měla drát kolem jeho krku. Prudce trhla a zapřela se přitom kolenem o jeho záda. Drát se muži zařízl do krku, takže ani neměl čas vykřiknout.

Rose svrhla mužovo tělo do vody. Snažila se to udělat co nejtíšeji. Byla škoda zabíjet někoho, kdo nebyl jejím cílem, ale strážný jí neposkytoval dost místa na možný únik. Odložila škrticí drát. Na to, co bude následovat, ho nepoužije.

„A teď tiše,“ zašeptala a vydala se do podpalubí.

Možná neměla k dispozici magii, kterou měla vládnout místní posádka a nemohla tak vyslídit myšlenky ostatních, ale měla oči, aby viděla stíny svinutých lan a uskladněných zbraní opodál, uši, aby slyšela dech spících mužů a rozpoznala ty, kteří spí opravdu tvrdě a ty, kteří by se mohli probrat, kdyby se přiblížila. Pohybovala se po špičkách a držela se ve stínech. Prošla kolem míst, kde spali běžní vojáci a mířila tam, kde měl být její cíl.

Rose v tichosti a potmě otvírala dveře a prohlížela si spící postavy. Pátrala pohledem po té, pro kterou ji sem poslali. Svůj cíl našla v kajutě označené barvami Ishjemme: kajutě vůdce, kajutě vládce. Tiše otevřela dveře dokořán.

Přímo před ní se rozhořela svíce a odhalila Larse Skyddara sedícího na židli. Na kolenou měl položený meč.

„Tak jsi pro mě přišla,“ řekl.

Rose zvažovala možnosti. Měla by utéct? Dostala by se z lodi dřív, než tenhle muž zburcuje celou posádku, aby se na ni vrhla?

„Jak jsi věděl, že se blížím?“ obořila se na něj. „Vím, že jsem byla naprosto tichá.“

„Před dlouhou dobou mi někdo řekl, že budu čelit smrti noc před jednou z našich největších bitev a že jí budu muset čelit sám. Věděl jsem, že tenhle okamžik přijde už od chvíle, kdy se objevily moje neteře.“

„Zavoláš je?“ zeptala se Rose a téměř nezatelným pohybem spustila ruce k opasku. Uvažovala, která otrávená šipka odvede nejlepší práci. Jejich smrt na dnešek neplánovala, ale Milady d'Angelica ji nejspíš dobře odmění, pokud je zabije.

„Jejich životy riskovat nebudu,“ pronesl Lars Skyddar. „Na druhou stranu, ten tvůj...“

Vrhl se kupředu tak rychle, že Rose téměř nestihla zareagovat. Kdyby byl o dvacet let mladší, možná by nestihla zareagovat a jeho meč by se do ní hluboko zabořil. Za současné situace ji ale lehce škrábl a jí se podařilo uskočit. Na podlaze po ní zůstala krvavá šmouha, jak se odvalila stranou.

Ishjemmský vévoda už se obrátil a chystal se k dalšímu útoku, ale Rose sáhla k opasku a vrhla celou hrst šipek. Nestarala se o to, který jed na nich je, starala se jen o to, aby jich dost zasáhlo cíl.

Její soupeř zalapal po dechu. Zasáhla ho. Některé šipky byly potřené uspávacími prostředky, jiné prudkými jedy. Dokonce ani Rose netušila, co způsobí tolik prostředků současně. Bylo jich ale dost, aby způsobily alespoň něco. Viděla, jak Lars upustil meč a ten zaduněl o palubu.

Přesunula se blíž k vévodovi a tasila dýku. Nehodlala nechat nic na nejisté kombinaci alchymistických substancí. Napřáhla se, aby zasadila smrtící úder...

A Lars Skyddar ji chytil, vytrhl jednu ze šipek a vrazil ji Rose do těla.

Rose ho bezmyšlenkovitě bodla. Zasáhla ho do srdce. Teprve pak pustila dýku z ruky. Zírala na muže a pak na šipku trčící jí z těla. Šokovalo ji to. Otrávil ji její vlastní zbraní!

Rose vyklopýtala z kajuty. Snažila se být tiše, ale neměla čas. Netušila, jaký jed byl na šipce, kterou do ní bodl. Cítila už ale otupělost zmocňující se jejích končetin a konečků prstů.

Sáhla po ampuli s protijedem. Netušila, jestli je to správný protijed nebo jestli tím všechno jen zhorší. Proklouzla na hlavní palubu. Pohybovala se teď naprosto neohrabaně. Nebyla si jistá, kde je její malý člun na kterém měla uniknout. Doklopýtala k hrazení a když se ohlédla, všimla si námořníků koukajících opačným směrem. Nikdo ji neviděl.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.